

PRÖVNINGS- NÄMNDERNA

MALMÖHUS LÄN.

Periodiskt understöd.

Taxeringsnämnden hade vägrat ett med 10.000 kr. yrkat avdrag för periodiskt understöd till klagandens son, som bedrev medicinska studier, enär understödet ansetts ha utgått för sonens undervisning.

I sina besvär till prövningsnämnden över taxeringsnämndens beslut upplyste klaganden, att sonen, 35 år gammal, var gift och hade tre barn, att hustrun hade viss egen inkomst, som dock ej räckte till familjens uppehälle och att sonen för bestridande av sina studieutgifter ej anlitat ifrågasvarande understöd, vilket utslutande utgjort bidrag till uppehållet. Klaganden framhöll vidare, att understödet lika väl kunde ha lämnats till sonens hustru, varvid enligt hans förmenande avdrag icke kunnat vägras. Slutligen åberopades RÅ 1948 not. 757.

Av handlingarna i målet framgår ytterligare följande. Sonen — med. kand. — hade under beskattningsåret enligt avlämnad deklaration, bortsett från det periodiska understödet, inkomst å 1.580 kr. av förordnande som vikarierande underläkare, 167 kr. i ränta å kapital och 4.919 kr. i nettointäkt av jordbruksfastighet. Fastigheten var utarrenderad för 8.500

kr. Hans förmögenhet utgjordes av fastigheten, en personbil och 5.937 kr. i bankmedel. Skulderna hade sedan nästföregående år ökats med c:a 20.000 kr. Sonhustrun hade inkomst av tjänst å 8.353 kr. men ingen förmögenhet.

TO yrkade avslag å besvären och anförde som skäl härför, att enligt nämndens uppfattning sonens och hans hustrus inkomster skulle ha räckt till familjens uppehälle, om sonen ej bedrivit studier och att det vid sådant förhållande kunde antagas, att det periodiska understödet utbetalats såsom ett bidrag i första hand till studiekostnaderna.

TI tillstyrkte och PN biföll besvären.

KL 53 § 1 mom. e).

Genom ett den 31 mars 1917 upprättat testamente bildades B och K Nilssons allmänna donationsfond. I testamentet föreskrevs bl. a. följande: "Utdelning från fonden kan ske för ändamål inom eller för A:torps socken, som avser nytta eller försköning, för lindrande av nöd eller överhuvud för vilket ändamål förtroendemännen finna lämpligt dock får utdelning ej ske för fattigvård eller annat varför kommunalskatt eljest omedelbart skulle utgå. När helst utdelning från denna fond skall äga rum, skall förtroendemännens beslut därom godkännas av A:torps

kommunalstämma. Godkänner ej kommunalstämman förtroendemännens beslut i denna del får utdelning ej ske”.

Deklaration avlämnades först efter anmaning. I denna yrkades att fonden ej skulle taxeras och åberopades som skäl de ovan relaterade bestämmelserna i testamentet. TN taxerade emellertid fonden såsom stiftelse till inkomst- och förmögenhetsskatt. I sina besvär över TN:s beslut anförde stiftelsen bl. a.: Om stiftelsens inkomster enbart skolat användas för lindrande av nöd, hade de otvivelaktigt varit skattefria. Då stiftelsens förtroendemän tillagts en vidsträckt befogenhet att bestämma om användandet av inkomsterna för A:torps sockens bästa, vore det tveksamt om taxering borde åsättas eller icke. Under de senare åren hade avkastningen till största delen använts för förskönande av församlingens kyrka och kyrkogård. Då kyrkor vore fria från beskattning syntes det rimligt, att en stiftelse som anslår räntemedel till en kyrka även bleve fri från beskattning.

TO anförde för sin del: Fonden finge anses utgöra ett självständigt rättssubjekt och kunde ej, trots donators föreskrifter om att förtroendemännens beslut om utdelning skulle underställas och godkännas av kommunalstämman, hänföras till en sådan kommunal donationsfond, varöver

kommunen hade fri förfoganderätt och som i anledning därav enligt praxis befriats från skattskyldighet för inkomst av kapital. Fonden kunde ej heller anses ha till huvudsakligt ändamål att bedriva verksamhet av sådan art att skattskyldighet ej skulle föreligga. TO åberopade slutligen RÅ 1939 not. 236.

TI ansåg för sin del, att den omständigheten att kommunalstämman skulle godkänna förtroendemännens beslut om utdelning, icke kunde tillmätas betydelse vid bedömandet om fonden vore skattskyldig eller ej, när kommunen icke själv ägde bestämma det ändamål fonden skulle tillgodose. Att avkastningen under senare år till största delen använts för församlingens kyrka, syntes ej motivera frihet från skattskyldighet. Med hänsyn till gällande bestämmelsers allmänna formulering, syntes 53 § 1 mom. e) kommunalskattelagen icke vara tillämplig. TI yrkade därför avslag å besvären.

PN avslog besvären med den motiveringen, att ifrågavarande stiftelse visserligen främjat ett kyrkligt ändamål men likväl icke mot avfattningen av gällande bestämmelser kunde hänföras till kyrka, trossamfund eller stiftelse med sådant ändamål, att skattskyldighet för förmögenhet eller avkastning därav icke föreläge.